

Motion till riksdagen 2006/07:A276

av **Annelie Enochson (kd)**

Föräldrarnas tid med sina barn

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen begär att regeringen återkommer med förslag till ändring i 7 § föräldraledighetslagen (1995:583).

Motivering

Alla barn skall ha rätt att växa upp i trygga stabila familjer med föräldrar som har tid att lyssna på dem och ge dem sin tid. Trygga föräldrar som ger sina barn tid skapar trygga barn som blir trygga samhällsmedborgare. Detta är tyvärr inte verkligheten i dagens Sverige.

Många barn och föräldrar mår dåligt i det svenska välfärdssamhället. Alltför många barn känner sig otrygga, olyckliga, uttråkade, omotiverade eller stressade. Alltför många föräldrar, å sin sida, kämpar en hopplös kamp mot klockan, sitt dåliga samvete och sitt dåliga självförtroende som föräldrar.

För många dubbelarbetande eller ensamstående föräldrar kan prövningarna börja redan på morgonen. Då ska barnen upp ur sängen, snabbt kläs på och försas iväg till dagis eller fritids. Det finns ofta inte ens tid att äta frukost tillsammans i lugn och ro. Vid arbetsdagens slut måste man skynda sig för att hinna handla, hämta barnet på dagis/fritis, laga mat, diska, städa upp det värsta, hjälpa barnet med läxorna och läsa en godnattsaga – innan man själv kan pusta ut och kanske se nyheterna på tv. För mycket mer än så orkar man inte. Det gäller att gå till sängs tidigt så att man också klarar av nästa dag.

Alternativet, att någon av föräldrarna i stället stannar hemma, är inte heller att tänka på. Då kan man visserligen minska stressen men det har tyvärr också blivit ett säkert sätt att öka den sociala isoleringen och hamna nära existensminimum i levnadsstandard. Att de svenska barnfamiljerna är just så hårt pressade bekräftas på många plan och många sätt. Ett av de mest slående är försäljningsstatistiken för läkemedel. Hur kan det komma sig att vi svenskar under så lång tid kämpat så hårt för att uppnå en så dålig livskvalitet? En

Fel! Okänt namn på

viktig orsak torde vara vår strävan under senare decennier att eliminera alla orättvisor mellan män och kvinnor, att ge kvinnor samma karriärmöjligheter som män och få män att ta samma ansvar för hem och barn som kvinnor. Så långt är den strävan en god sak. Men i vår iver att uppnå jämställdhet har vi förhärsligt yrkeskarriären och nedvärderat hemarbete och barnomsorg. Ja, vi har till och med gått så långt att vi tagit lagen och den ekonomiska politiken till hjälp för att tvinga fram ”rätt” beteende från barnfamiljerna. Detta har skett – och sker – till stora samhällsekonomiska, sociala och mänskliga kostnader.

Sverige har i dag ratificerat barnkonventionen. Barnkonventionen ger en universell definition av vilka rättigheter som borde gälla för alla barn i hela världen. Artiklarna 2, 3, 6 och 12 kallas för de fyra huvudprinciperna.

Artikel 3 anger att det är barnets bästa som skall komma i första rummet vid alla åtgärder som rör barnet. Där står följande text: ”Konventionsstaterna åtar sig att tillförsäkra barnet sådant skydd och sådan omvårdnad som behövs för dess välfärd, med hänsyn tagen till de rättigheter och skyldigheter som tillkommer dess föräldrar, vårdnadshavare eller andra personer som har lagligt ansvar för barnet, och skall för detta ändamål vidta alla lämpliga lagstiftnings- och administrativa åtgärder.”

Sverige har alltså förbundit sig att ställa upp på att låta föräldrarna få stöd i lagen för att kunna utöva sin viktiga uppgift som fostrare av sitt barn. Den viktigaste uppgiften här är att hjälpa barnfamiljerna att få sitt liv med kombination av familjeliv och arbetsliv att fungera. Ett område som regeringen omedelbart kan ändra på är att låta föräldrarna själva få bestämma hur lång arbetstid de vill ha utifrån sin familjesituation. Det har under de senaste åren blivit allt vanligare att heltid skall vara det allena rådande när det gäller arbetstiden. Självklart skall de som så vill få jobba heltid, men de föräldrar som vill tillbringa mera tid med sina barn skall också självklart få den möjligheten. Den möjligheten skall regleras genom att en ändring sker i föräldraledighetslagens (1995:584) 7 §. Där står följande: ”En förälder har rätt till förkortning av normal arbetstid med upp till en fjärdedel för vård av ett barn som inte har fyllt åtta år eller som är äldre än så men ännu inte har avslutat sitt första skolår.” Det skall inte finnas någon tidsbegränsning för hur länge föräldrar väljer att vara hemma med sina barn och vill minska sin arbetstid av den anledningen.

I decennier har vi intalat varandra att det är förkastligt att ”bara” stanna hemma och ta hand om barnen. Det är hög tid att ändra på den inställningen!

Stockholm den 20 oktober 2006

Annelie Enochson (kd)